

ANDREW CASE

BÜYÜK KORKU



BEYAZ BAYKUŞ: 38

ROMAN: 23

ANDREW CASE / BÜYÜK KORKU

Orijinal İsmi: The Big Fear

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Akcalı Copyright Agency.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Çeviren: Demet Yiğitbaş

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Beyaz Baykuş: Kasım 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-692-9

© Beyaz Baykuş

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

[facebook.com/beyazbaykusyayinlari](https://www.facebook.com/beyazbaykusyayinlari) – [twitter.com/beyazbaykusy](https://www.twitter.com/beyazbaykusy)

[instagram.com/beyazbaykusyayinlari](https://www.instagram.com/beyazbaykusyayinlari) – www.beyazbaykus.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul



-Psikolojik Gerilim Serisi-

ANDREW CASE

BÜYÜK KORKU

Çevirmen: Demet Yiğitbaşı



*Bu kitap tanıdığım en muhteşem hikâye anlatıcısına;
Jeremiah Minh Grünblatt'a ithaf edilmiştir...*

BİRİNCİ BÖLÜM

DAYANIKLI MALLAR

Ralph Mulino denizden nefret ederdi. Sosyal konutların merdiven boşluklarında ve anızla kaplı boş arsalarda ise rahattı. Fakat sudayken ifşa olmuş gibi hissederdi kendini. Liman Devriye'nin teknesinin ucuna oturmuştu, solunda Verrazano Köprüsü vardı, sağında o koyu karanlıkta Özgürlük Heykeli'nin ışığının göz kırptığını görüyordu. Tekneyi kullanan delikanlıya bakıyordu.

Komiser Sparks, yalnızca üç yılda 7-7 biriminden yükselmeyi başardığı için gururluydu. Sanki hâlâ bir şey ifade ediyormuş gibi Crown Heights'taki devriyesini tamamladığı için övünç duyuyordu. Tüm polis bölgeleri artık daha gevşekti; bir zamanlar çok sıkı olanlar bile artık birer yaz kampı gibiydiler. Mulino teknenin ucuna doğru yaslandı; kasmaya hazır, ardından kendine geldi ve silkindi. Aşağılanmış hissetti, tüm vücudunu bir utanma duygusu sardı. Gözünü komisere dikip, onu izlemeye başladı. Adam temiz giyimliydi; sınavlarını başarıyla geçmiş, nişanlarını normal süreden önce hak etmişti. Her bir dalgayı ağır ağır aşıyordu fakat tüm o ağırlık Mulino'nun eklemelerine, kalçasına ve omurgasına birer yük olarak biniyordu. Mulino gecenin sıcağı içinde kavruluyor, bu rahatsız yolculuğa dayanmaya çalışıyordu. Dizi acıyordu, eklem iltihabı vardı. Sigarayı bırakmış ve greyfurt ve yoğurt karışımından doğal bir yağla masaj tedavisine başlamıştı, Bu iş insanı hızlı

yaşlandırırđı. Artık elli üç yaşındaki Ralph Mulino yaşlı bir polisti. Bir zamanlar bu ayak işlerinin heyecanına bayılırdı, fakat dedektif olduktan sonra harcandığını hissetti. İlk kıran olmak için heyecan duyduğunuz onlarca kapı olurdu. Yavaşladıktan sonra, onu korkunç bir sıkıntı kapladı: Uzun saatler, yağlı yemekler, kimsenin girip çıkmadığı daireleri gözetleyerek geçen zamanlar...

Bunların da ötesinde Ebbets Field Apartmanı'nda yaşananlar. Soruşturma, savunma ve mahkeme neredeyse altı ay sürmüştü. Ve ondan sonra, üst mertebelerden kimse çıkıp doğrudan bir şey söylememiş olsa bile, ismi lekelenmişti.

Memurların aralarında var olması gereken mutlak güven sili-nip gitmişti. Ekipteki herkes durumdan haberdardı. Muhtemelen tekneyi kullanan komiser de biliyordu, elbette bu çocuk o zaman-lar henüz lisede olmalıydı. Arkasında duran adamlara yeterince güvenemiyordu.

Sekiz ay boyunca Finans Bölgesi'nden* Staten Adası'ndaki katı atık sahasına taşıyıp durdukları moloz ve toz toprak yüzünden mahvolan ciğerlerini saymıyordu bile. O işte de denizle haşır neşir olmak zorunda kalmıştı. Meslekte yirmi senelerini tamamlayan her polis, ancak ondan sonra aylığını alabilmişti – fazla mesaiyle dolup taşan üç çeyreklik bir ödeme. Fakat Mulino'nun henüz on sekiz yılı dolmuştu, o yüzden her geçen yıl biraz daha zorla da olsa yoluna devam ediyordu. Her zaman ona yan gözle bakan meslek-taşlarını, aslında güvenilir biri olduğuna ikna etmek için çabalayıp durdu. On sene sonra bile, haftalık izin gününde, gecenin ikisinde yataktan çıkmaya gönüllüydü.

Silahını ve fenerini alıp, rozetinin asılı olduğu zinciri boynuna geçiriveriyordu. Ardından kravatını takıyor ve ceketini giyyordu.

* Ground Zero: Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırıdan sonra New Yorkluların Finans Bölgesi'ne verdikleri isim.

Böylelikle üniformalılar, onun tüm gün eşofman üstüyle gezen biri değil de bir dedektif olduğunu anlıyorlardı. Bunların hepsi, yazlık gömlek giymiş olmasına rağmen insanı küçük gören tavırını saklayamayan bir çavuşun yan koltuğunda oturup, ona yardım etmek içindi. *Duygularımız karşılıklı dostum.*

Demir atmış, yükünü boşaltmak için geceyi bekleyen gemiden bir çağrı almışlardı. Ne olup bittiğine dair bir bilgi yoktu. *Liman Devriye'ye gel, orada bir komiser seni bekliyor olacak.* Başkomiser seni gece yarısı çağırdıysa, bu genellikle birinin öldüğü anlamına gelir. Mulino bunun yanlış bir alarm olduğunu düşündü.

Fakat başkomiser ona yalvarmıştı; gemiye ulaşamıyorlardı ve gece Liman Devriye'de hiçbir dedektif yoktu. Beklenmedik olaylara karşı birinin hazırda bulunmasını istiyorlardı. Başkomiser, Mulino'nun geleceğini biliyordu. Her zaman gelirdi. Birkaç sefer kendi ekibini kurabilmesi için bir boşluk oluşmuştu. Evraklarını sunmuş, ardından terfi etmek için fazla iyi olduğuna dair şeyler söylenmişti.

Ona sahada ihtiyaçları vardı, belki de böylece ona göz kulak olabileceklerini düşünüyorlardı. Artık fazlasıyla yorgun bacakları olan oraya buraya gönderebilecekleri bir ayakçı.

Tekne, savaş helikopteri grisi dalgalarda zıplayarak ilerliyordu; yalnızca motorun sesi duyuluyordu. Liman Devriye'nin çoğunlukla avlayabildiği tek şey, Circle Line'dan ya da kumar gemilerinden düşen sarhoşlar ya da kavgacılar olurdu; onlar da zaten çoktan sahile vurmuş olurlardı. Komiser Sparks, konum belirleme sistemine bakmadan tekneyle yol almaya devam ediyordu; tekne dalgaları daha sert dövmeye başladı.

Tekne dalgalar üstünde kayarken, Mulino çocuğun dizlerinin nasıl büküldüğüne baktı. *Sen de benim çektiklerimi çekeceksin.*

“Sence biraz hızlanmamız mümkün mü? Çağrı geleli otuz dakika kadar oldu.”

Komiser ibreye baktı. “Kurallara göre yirmi iki deniz miliyle gitmemiz gerek.”

Mulino yeniden denize bakmaya başladı. Sparks gibi tipleri bilirdi – onun gibiler emirleri yerine getirmek için polis departmanına katılırlardı, böyleleri bir suçluyu yakalamak ya da birinin hayatını kurtarmak için alışkanlıklarını kolay kolay terk eden adamlardan değildi. Sparks, toplumun güvenliği için hevesle çalışan polislerin, hevesli suçlulardan daha büyük bir tehdit oluşturduğuna karar veren yeni yönetimin gelişiyile, New York Polis Departmanı’nda işleri yolunda giden polislerden biriydi.

Mulino rozetini eski zamanlarda rozet nasıl alınırsa öyle almıştı: Gerçekten suç işleyen insanları yakalayarak. Bir zamanlar onlardan çok vardı; Highbridge’de elleri kelepçeli insanları görmeden yürümek mümkün değildi; ya da New York’un doğusunda birilerinin silahını ona buna doğrultmadığı bir gün olmazdı. Ne kadar çok insanı kodese kapatırsanız kapatın, hep daha fazlası ortaya çıkardı.

Suç oranı düşmeye başlayınca bunların hepsi değişti. Birden departman sizi gün içinde kaç çevirme yaptığınıza bağlı olarak yargılamaya başladığı; üstelik durdurulan kişinin silah, esrar ya da market poşeti taşıması bir şeyi değiştirmiyordu. Verilerle ilerleyen polisçilik. Mulino’ya göre, istatistikler UF 250* formlarının kullanımının teşvik edilmesinden çok daha önce düşmeye başlamıştı. Fakat kimse piyade erlerinin ne düşündüğünü önemsemiyordu – suç oranı düşmüştü ve çevirmeler artmıştı. İnsanlar da bunların arasında bir bağ olduğunu düşünmüştü.

* UF 250: New York Polis Departmanı polislerinin sokakta arama yaptıkları her kişi için doldurdıkları form.

Mulino sayıları tutturmuştu, dedektif olmuştu ve Organize Suçlar Kontrol Bürosu'na girmişti. Orada tüm oyunlardan muaf olacağını düşünmüştü, telefonları dinleyip, mafya babalarına baskın yapacağını düşünüyordu. Fakat yine aynı rutinin içine düşmüştü; bir aylak bir diğerine bir kuruş verdiği anda bu da suç zinciri sayılıyordu.

One Police Plaza'daki* gençler emir vermişti, bildiri Organize Suçlar Kontrol Bürosu'na da ulaşmıştı: Ufak tefek tüm torbacılar toplanacaktı ve toplananların işin başında olup olmadıklarının da bir önemi yoktu.

Dedektif olmak bir turta yeme yarışmasını kazanmak gibiydi, ödül ise yalnızca daha fazla turtaydı. Birliğe yalnızca iki yıl önce katılan adamlar onunla aynı maaşı alıyor ve tüm yazı Aqueduct'ta geçirebiliyorken, Mulino'nun telefonu ise hâlâ onu en derin uykusundan uyandırabiliyordu.

Kıyıda uzakta, deniz daha sakindi, karşısında ufkun loş ışıkları vardı. Uzakta koca geminin silüetini görebiliyordu. Menteşeler, koca çelik lombozları sıkı sıkı kapamıştı. Mulino, böylesi devasa bir şeyin nasıl olup da suyun üzerinde kalabildiğine hayret etti. Polislerin küçük teknesi suda hoplayıp duruyordu fakat dalgalar kargo gemisine hiç dokunmuyor gibiydi. Gemi binlerce otoray konteyneriyle yüklüydü. Hepsi de turuncu, yeşil ve sarının sıkıcı tonlarına boyanmıştı. Hepsi sanki bu tat kaçırır girişime neşe katmak için beyhude bir çabaya girmiş gibiydi. O loş havada –gökyüzünde ay yoktu, şehrin ışıkları da neredeyse bir buçuk kilometre geride kalmıştı– gemi sessiz bir canavar gibiydi, neredeyse bir maktul gibiydi, sanki gömülmeyi bekliyordu.

* One Police Plaza: New York Polis Departmanı'nın genel merkez binası.

Çocuk motoru durdurdu. Mulino ayağa kalktı, yolculuğun sebep olduğu mide bulantısından kendini kurtarıp ileri doğru baktı. Kollarını esnetti, sırtının ağrısı biraz da olsa azaldı. Parmaklarını yakasına götürdü ve yakasını biraz gevşetti. Kravat, görevini tamamlayarak, komisere ispatlanması gereken her şeyi ispatlamıştı. Kan akışının normale döndüğünden emin olmak istedi; böylece nefes alıp vermesi kolaylaşacaktı. Çünkü ne olacağını asla bilemezsiniz.

Mulino kendi kendine gülümsedi, boynunu uzattı, gemiye baktı. Tam da şu an olduğu gibi ne kadar yorgun olursa olsun, avlanmayı severdi. Polisliğin kendine göre üzüntüleri, aşağılanma dolu anları ve rahatsızlıkları vardı, fakat sahaya inip kovalamacaya başlamak, yeniden canlanmasını sağlıyordu.

Birkaç kez derin nefes aldı, kendini yeniden genç gibi hissetti. Gemiye baktı, tekneleri o dev metal zırha usulca çarpıyordu. Mulino, şu hayatta yapmaktan daha fazla keyif aldığı bir şey olmadığını hatırladı.

Komiser küçük teknenin baş kısmında duruyordu, geminin gövdesindeki devasa bir metale halatı bağlıyordu. Ağır ağır iş yapıyordu, başından beri her şeyde olduğu gibi kuralların dışına çıkmıyordu. Tekne bağlanmıştı; bir balinanın beline yapışmış minik bir balık gibiydi. Bağlantı kurmuşlardı, fakat güvertede onları karşılayacak kimse yoktu, yalnızca yan tarafa dayanmış, ince demir bir merdiven görünüyordu. Mulino komisere bakıp konuşmaya başladı.

“Şu şeye tırmanmam mı gerekiyor?”

Merdivene bakılınca bir hafta okyanusta kaldığı belli oluyordu. Islak ve kararmıştı; deniz eğreltiotları merdiveni gelişigüzel sarmıştı. Güverteye çıkmak için yaklaşık 12 metre tırmanmak gerekecekti ki güvertede ne bir ses, ne bir ışık, ne de mürettebatı endişelendiren şey her neyse ona dair bir kanıt vardı.

“Bana söylenen tek şey Organize Suçlar Kontrol Bürosu’ndan bir dedektifi buraya getirmem gerektiği idi. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.” Tam olarak ona söylenen şey; ne bir eksik ne bir fazla.

“Belki de biraz beklemeliyiz. Belki de önce çağrı yapmalıyız, bakalım çağrı geldiğinden bu yana yeni bir gelişme olmuş mu?”

Fakat Ralph Mulino her on dakikada bir arayıp, ne yapması gerektiğini soran polislerden biri değildi. İş arkadaşları ondan şüphe ediyor olabilirlerdi. Fakat başkomiserler her zaman onu seçerlerdi. Sahaya yolları ve her zaman ne yapılması gerekirse onu yapardı. Onu oraya getiren komiserin de ona yardımcı olup olmaması da onun için bir fark yaratmazdı. Tekneden telsizini ve fenerini aldı, kemerine, silahının tam yanına sıkıştırdı. Silahını dokuz milimetrelikle değiştirmemek için direnç göstermişti, kendi otuz sekizliğiyle devam etmek istemişti – bir dakikada dokuz milimetrelik kadar fazla atış yapamıyordu fakat kontrolü daha kolaydı, onunla daha iyi nişan alıyordu. Doğru nişan alırsanız tek kurşun bile yeterliydi. Silahları yenilemişlerdi, fakat telsizler asla değişmiyordu; hâlâ kocamanlardı ve bir tuğla gibi son derece ağırlardı. Sanırım subaylar, çaylakların hâlâ kemerlerinde eskiden olduğu gibi sekiz kilo ağırlık taşıdıklarından emin olmak istiyorlardı.

Ya da belki de ellerinin altında, aslında tam anlamıyla silah sayılmasa da, silah yerine kullanılacak ağır bir obje taşımalarını istiyor olabilirlerdi. Yirmi yıl önce, Highbridge sokaklarında, Mulino telsizini bu amaç için kullanırdı. Herkesin Motorola Şampunu dediği bu aletle haydutları kan revan içinde bırakırdı. İnsan şimdi böyle bir şey yapmaya görsün; artık şehrin, mahkemede bir dedektifi savunmaya uğraşmaktansa, yirmi dolar sus payını hızla vereceğini bilen çocuklar hemen bir avukat buluverirlerdi. Hatta

bu yeni düzenlemeler özellikle de orta yaşlı, beyaz ve yüklü maaşını alma vaktin yaklaşmışsa, seni bir otobüsün altına atmaya bile razı olabiliirdi.

Hiç olmazsa istatistiklerle bu işten paçayı sıyırmışlardı. Sicil konuşmalarındaki “Komşu bölgede bir önceki hafta altı yüz çevirme yapıldı, kendi bölgemizde beş yüz kırk sekiz çevirme yapıldı” yarışı bitmişti. Mulino, aslında katillerin olay yerine artık geri dönmediğini fark eden ilk kişi değildi.

Yaygın bir araba hırsızlığı yoktu. Times Meydanı’ndaki turistler kapkaça uğramıyordu. İlk bakışta sanki on yılın tamamı boşa harcanmış gibi görünüyordu; yarım milyon çocuk yok yere ziyan edilmiş gibiydi. Suç oranının düşmesinin binlerce sebebi vardı; gençlerin üzerlerini aramak onlardan biri değildi.

Başlarda böyleydi. Fakat çok geçmeden her şey yeniden başladı. Mulino bunu, kaldırımları yeniden köpek pisliği kaplamaya başladığında anladı. Kahverengi taştan yapılma evleri olan Brooklyn’in en nizami köşeleri bile bir gecede tozla kaplandı, ardından etrafa çöpler saçıldı ve nihayet her şey daha da kötüleşti. O bahar silah sesleri yükseldi, büyük araba hırsızlıkları başladı, ardından da iki ayrı dalgayla yayılan gasp olayları gelişti. Yaz ayları, her biri bir öncekinden daha beter küçük felaketlerin geçit törenine sahne oldu. Hoboken’a yolcu taşıyan deniz taksisi alabora oldu ve o kazada on iki kişi boğuldu. Bir vinç devrildi, ardından Staten Adası’ndaki kimya tesisinden sızıntı olduğu haberi geldi; bu olay bir okulun kapanmasına ve tüm mahallenin hastalanmasına sebep oldu. Manhattandaki dört yıldızlı bir restoranda binlerce fare deli gibi koşarken görüldü. Brooklyn’deki son derece nezih barlardan biri kelimenin tam anlamıyla patladı. Hepsine verilebilecek basit yanıtlar vardı; bir gaz sızıntısı, kanalizasyondaki hatalı kaynak. Fakat sıcak yoğunlaştıkça ve şehir her geçen

gün birbirinden çok daha korkunç hikâyelere sahne olmaya başladıkça, insanlar arasında gerginlik yayılmaya başladı. Son haberlere göre temizlik işçileri sözleşmelerinden memnun değillerdi ve greve gitmeyi düşünüyorlardı. En son böyle bir durum yaşandığında, kaldırım kenarlarında tıpkı kar gibi çöp birikmişti. Sanki 1970'li yıllara* dönülmüş gibiydi. Bu da bir konteyner gemisinden gelen çağrının normalden çok daha fazla ilgi uyandırmasının sebeplerinden biriydi.

Bugünlerde her şey olabilirdi.

Tüm bu zamanlar boyunca polislik yapmış olan Mulino, kendini merdivene atıp tırmanmaya başladı. Başkomiser, teknede kalmış, bir aşağı bir yukarı sallanır vaziyetteydi. Hava o kadar sıcaktı ki, demir tutulmayı zorlaştıracak kadar ısınmıştı. Yukarı tırmandıkça avuç içlerinde çukurlar oluşturuyordu. Artık sırtı ağrımıyordu, dizleri de iyiydi. Yukarı tırmanırken, başını kaldırıp geminin ucuna baktı, eğreltiotlarının yapışkanlığından kaçınmaya çalıştı. Adımlarını mümkün olduğunca sağlam atmaya çalıştı. Takımının ceketi, tırmanırken omuzlarına kramplar girmesine sebep oluyordu. Belki de bir eşofman üstü giymesinin aslında daha doğru olabileceğini düşündü, ne de olsa burada etkilemesi gereken kimse yoktu. Nasıl olsa bu yalnızca bir kerelik bir şeydi. Belki de bir martı geminin yanlıs kısmına konmuştu ve telaşlı bir Kanadalı, acil durum çağrısı yapmıştı. Fakat yine de durum ciddiymiş gibi davranması gerekiyordu. Her zaman yaptığı gibi. Ne olur ne olmaz.

* 1975 yılının yaz aylarında New York şehrinde suç oranı artmış, şehre gelen turistlere metrolara binmemeleri, kişisel eşyalarını korumaları gibi ciddi uyarılarda bulunulmuştu. Hatta havaalanında "Korku Şehri'ne Hoş Geldiniz" başlıklı ilanlar dağıtılmış, mümkün olduğunca Manhattan'ın merkezi haricindeki yerlere gidilmemesi söylenmişti.

Güçlkle güverteye çıktı. Gemideki her şey hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Konteynerlerin hepsi boyunun iki katıydı. Dördü üst üste konmuştu ve o kadar fazlalardı ki sayamadı bile. Her biri iki odalı bir daireden daha büyük yüzlerce konteyner. Güverte el değmemiş gibi duruyordu. Geminin açık denizden etkilenip yapışkan hale gelmiş, paslanmış ve çürümüş gövdesi gibi değildi. Ortalıkta kimse yoktu. Hiç ses yoktu. Güvertede ellerini ovuşturan endişeli bir mürettebat yoktu. Çağrı gelesi neredeyse bir saat olmuştu; belki de o zavallı avanak aşağıda saklanıyor, yatağında titriyordu. Mulino telsizini çıkardı ve 10-84'ü arayarak olay yerine vardığını belirtti. Rapor edecek hiçbir şey yoktu.

Güverteden eğilip aşağıda bekleyen komisere el salladı. Her şey yolundaydı. Fenerini kaldırdı – fener neredeyse altmış santim uzunluğunda ve 2 kilo ağırlığında çelikten yapılmıydı. Feneri açtı. Yağlı güverte parladı; nizami şekilde istiflenmiş konteynerler baş kısıma erişebileceği bir koridor oluşturacak şekilde dizilmişlerdi.

Sakin ve yumuşak adımlarla ilerledi. Gömleğinin içinden rozetini çıkardı, mavilikte parlayan kuvvetli ışık, bir anlığına bir yıldız gibi ışıldadı. Rozet, başarının en önemli nişanlarından biriydi. Komiserler altın armalarıyla istediği kadar böbürlenebilirlerdi fakat dedektifin rozeti bir başkomiser ya da onun da üstü bir mertebenin sahip olabileceği asil mavi renge sahipti, hatta bu yüzden bölge avukatı ya da şehir komitesiyle aynı renge de sahip denebilirdi.

Aşağı kısımdan gelen dalgaların sesini duyabiliyordu, küçük botun motoru bile susmuştu, gemi de demir atmıştı. Sessizdi. Ne olur ne olmaz diye seslenmeye karar verdi.

“Kimse var mı? New York Polisi. Sizde bir çağrı aldık. Güvertede kimse var mı?”

Sessizlik. Konteynerlerin arasındaki yoldan ilerlemeye başladı. Aradaki boşluk olsa olsa bir metreydi. Gemicilerin dikkat ettiği tek şey verimlilikti, o sebeple güvertede aşağı yukarı gidip gelmenin onlar için bir anlamı yoktu. Kalın ayakkabıları hiç ses çıkarmıyordu, fakat Mulino sesini duyurmak istedi.

“New York Polisi. Beni duyan var mı?”

Koridorun aşağısına doğru, yaklaşık yüz metre ötesinde güverteye yayılan bir şeyi seçebildi. Belki de birkaç poşet çöptü. Bir kıyafet yığını da olabilirdi. Bir martı olabilmek için fazla büyüktü. Mulino fenerini salladı. Hiçbir hareket yoktu. Aslında bir insana baktığını fark etmesi uzun sürmedi. Hızlandı, yürürken koridorları da kontrol ediyordu. Sürekli etrafına bakıyordu. Uzun ve dikkatli adımlar atıyordu, ayakkabılarının ses çıkarmıyor oluşuna minnettardı. Güvertedeki figüre ulaştı ve onun bedenini feneriyle aydınlattı.

Adamın ölü olduğuna kanaat getirdi; üzerinde gezinen ışığa rağmen hareketsiz biçimde yerde yatıyordu. Adamın ölü olduğunu söyleyebilirdi çünkü göğsü çukurdu ve inip kalkmıyordu. Fakat hepsinden önemlisi, Mulino adamın ölü olduğuna emindi çünkü adamın yüzünde, yüzünün üçte birini kaplayan bir boşluk vardı. Yakın mesafeden ateş edilmişti ve her şey yukarıya ve burununun sol tarafına saçılmış, daha evvelden lekesiz olduğu anlaşılan güverteye yayılmıştı.

Mulino fenerini koridor boyunca aşağı yukarı gezdirdi. Işık yoktu. Ses yoktu. Cesedin yanında diz çöktü. Beden sıcaktı, fakat boğucu bir yaz akşamından daha sıcak değildi. Adamın üzerinde üniforma vardı, sol göğsüne aşına olmadığı bir gemi firmasının ismi titizlikle işlenmişti. Bağcıklı botları parlatılmıştı. Mulino yukarı baktı. Tıbbi yardım çağrısı için biraz daha bekleyebilirdi. Çağrı bir saat önce verilmişti. Adam alarmı verip güverteye çıkmış ise,

o zaman öldürülmüş olmalıydı. Mulino buraya gelirken başka bir tekne görmemişti. Adamı vuran kişinin hâlâ gemide olma ihtimali yüksekti.

Mulino güvertenin öte yanından bir ses duydu. Tiz bir ciyaklama. Aniden duraksayan birinin ayakkabılardan çıkan bir ciyaklama. Ayağa kalkıp fenerinin ışığını diğer uçtaki dar koridorlarda gezdirdi. Işık kuvvetli ve parlaktı. Fakat hiçbir şey göremedi. Sükûnet. Birbiri ardına sıralanmış, yıpranmış, rengi solmuş pastel renkli konteynerler, ışık onlara vurdukça kaskatı duruyorlardı. Hiçbir hareket yoktu.

“Seni görebiliyorum.” Onlara yalan söyleyip, onları kandırıp, onlardan çok daha fazla şey bildiğini gösterebilirdin, o vakit korkmalarını sağlayabilirdin. Korkarlarsa, elin onlarınkinden kuvvetli demektir. “Haydi, sakince dışarı çık. Üçe kadar sayıyorum.”

Fenerini sesin geldiği yöne doğrulttu. Hiçbir şey yoktu. Kalbi sanki yeniden atmaya başlamıştı – yeni bir heyecan, yeni bir enerjile dolmuştu.

“Bir.” Fenerini ileri geri salladı. Belki de yanlış köşede idi.

“İki.” Orada biri vardı, fark etmişti. Onu duyabiliyordu. Saklanan kişi Mulino’nun bir polis olduğunu biliyordu ve ortaya çıkmıyordu. Belki de az önce birini öldürmüş biriydi. Mulino da kendini korusa iyi olabilirdi.

“Üç.” Yine hiçbir şey yoktu. Köşesinden çıktı, koridor boştu. Ardından ayak sesleri duyuldu. Sesler geminin öte yanından, sağ tarafından geliyordu. Silahını çıkardı. Nereye tutacağından emin olana kadar fenerini kapamaya karar verdi. Çünkü bu onu açık bir hedef haline getiriyordu. Mulino çömeldi ve seğırtmeye başladı. Ağrıyan sırtı şu an önemli değildi; tüm vücudu anın korkusu ve heyecanı ile doluydu. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Biri, o dar koridorda hızla kaçıyor. O her kimse Mulino’nun yaklaştığını